

Никола Вујчић

РАЗГОВОР

ТКАЊЕ РЕЧИ

Довољне су ми две-три речи
које хватају тренутке.
Ти тренуци, треперави, памте се.

(Што нико није упамтио
ти си упамтио.

Што никоме није важно
теби је најважније.)

Те две-три речи
у којима се копрца сећање
довољне су ми,
па да се у једној, као у сну,
учаурим и ујутро из ње излетим
у светао и простран дан.

ДРУГИ ДАН

Другог дана сручила се киша,
прокуљала је земља,
раздвоји се вода
и потекоше потоци и реке.

Усидри се у језера и мора.
Усидри се и у мојим стопама
и сад плахе животиње
огледају се у њима
и пију је.

КАЗНА

сакрио сам се у реч у ћутњу
као миш у рупу
и сад тражим ту реч скупу
да ме избави из њених руку

из њених руку као клешта
што ме стежу
кроз разговор кроз мрежу
речи кад је забаци онај
који кроз разговор жели
све да сазна

каква је то казна,
кад ћутим и он ћути

КАМЕЊЕ КОЈЕ ПОДИЖЕ ВОДУ И ТАЛАСА ЈЕ И ПЕНИ

гледам како корачају капљице
и вриште
јер не знају куда иду...

ЗОВУ МЕ И ЈА СЕ ОДАЗИВАМ

Свуда околу је поље. Поље које се љуља
као вода, тек ја сам у њему острво опкољено гласом.
Да их чујем, покушавам, да ме чују. И виде.
Ооооо! Хучи околу. Клобучају се речи.
Крећем се између зелених зидова као мрав
вукући своју велику сенку.

У ЗВУКУ

Све има свој звук,
у паду је туп,
у висини је фијук,
у кретању је плашив,
тишинаст и крцкав.
А најтиши је кад расте трава,
ту се сав претвори у тишину,
а у тишини (слушај)
највише га има.

МАЊИ ОД ЗРНА

Зрну је тесно у класу,
тесно му је и у голом телу
па сања жеље мале, бледе клице.

А кад се то, једном, и догоди
зашумеће потомци његови који исто желе
што и оно, сад, живота пуно.

Већ га земља држи у свом гласу
док скида кошуљицу избледелу
да у ту, рахлу црницу, зарије лице.

Али, ипак, да ли ће само себе да роди?
Или је то само јака жеља, да се множи,

која ће усахнути кад проклија.

РАЗГОВОР

Каже ми, један стари, искусни познаник, да
речи лове. Оне су ловци од чијег улова живимо.
Одане, донесу плен као пас,
неке плен поједу или, вукући га, раскрваре и раскомадају
да га не распознајеш, али, важно је да су ти га
довукле. Неке су непослушне, не слушају
па залутају, таквих се плаши, заморе се и склоне се,
па зареже.

А има их које лове као слепи мишеви.
Лете у свим правцима, неповезано,
у наглим трзајима, стреловитио, равно, неочекивано
и тако плаше жртву, утерујући јој страх
да га он убије.

А неке, замисли, каже ми, дахтаве као
пси птичари поскоче и зароне у траву
и из ње извуку плен.

Оно што сам ти јуче рекао речи су ми донеле,
као хиљаде мушица, плетући исти зуј,
начуљим уши и слушах их.

Речи су ти живе, пулсирају,
док их изговараш,
трзају се, као рибе у мрежи,
а ти им удахњујеш снагу
и помажеш
да се предомишљају и крећу,
каже ми.

У АУТОБУСУ

Ево, јутрос, сви ћуте (и ја ћутим).
Ћуте и помичу се, више љуљају се, рекао бих.
Ћуте као да никада више неће проговорити
и то ћутање постаје тишина
хладна као снег који се свуда около бели,
између зграда, по крововима и оградама.
Тишина која је све стисла и оковала као ова
јутарња ледена скрама и бело, непрозирно иње
на прозорима. Само понеки дах (па и мој),
отвори рупицу пуну наших очију, али и оне се
брзо скоре на стаклу,
и као да нам више не требају
ни погледи, ни речи, да нас не збуњују,
већ само брзина која ће нас однети
на друго место.

ПИТАМ СЕ

Да ли је светлост зброј сјаја звезда и сунца и
месечевог камења које се пресијава?
Јер док до нас стигне млакушна, изједу је дубине,
прогутају је празна грла невидљивих бића.
И кад кроз све прође, кад се провуче и процеди,
нама остаје тек ова
блага помрчина,
час јарка и прозирна,
час пуна црнина.

ДВОРИШТЕ

Човек се не сећа дана, сећа се шренушака.
Чезаре Павезе

Сећам се малог простора пуног прашине, испод крушке
и њеног шареног хлада, и кад је пала и преплашила ме,
једна црвљива, још несазрела крушка, зелена, дугуљаста, бум!
И закотрљала се.
Сећам се каменчића које сам, чепркао из земље,
не знајући да су то каменчићи и чему служе,
тврди и нејестиви.
Сећам се колена нажуљаних и раскрвављених
од пузања да до нечега стигнем – до бубе која је туда промилила,
за лептиром који је крилима, као са маказама, брзо секао ваздух...
Сећам се да је све било далеко и високо.
Сећам се да је сунце, велико, округло, седело на грани
и љуљало је, а трава се зеленила свуда, иза ограда, и даље, у недоглед.
Те две речи дуго су се уливале једна у другу,
кад кажу трава, ја кажем зелено,
кад кажу зелено, ја кажем трава.
Сећам се да су се звуци сударали у речима.
Сећам се да су се речи разбијале у њискаве звукове.
Сећам се тих речи које су биле довољне
за први разговор.
Сећам се, а како се не бих сећао, те расправе,
кад сам се заценуо од плача.
Сећам се, и сада све то чувају ожиљци, боље
него речи које би то да опишу.

Сећам се да сам се приближавао свему
што има име, да га запамтим.
Сећам се да сам тако срицао речи али,
већ онда сам схватио да им не треба
баш све веровати.
Сећам се страха у корацима и клецања колена
кад сам излазио из наручја, сећам се,
ах, колико сећање може далеко да досегне.
Сећам се баш тога пада који је увод у
све друге падове.
Сећам се првог мрака, кад сам се изгубио,
не могу ме наћи, па ме зову, а ја ћутим
јер још нисам баш сигуран да је то моје име
па да кажем – овде сам!
Сећам се, био сам прашњав као грудва земље,
а то ћу, кажу, једном поново бити.
Сећам се, ко ће ми сада то веровати јер
нема више сведока, али ипак да вам кажем,
кад се усправим био сам висок
као свако дрво у дворишту, и виши!
Сећам се, очи су ми биле веће од прозора,
кад провирим, у један поглед све около би стало.
Као у огледалу лелујало је пуно слика!
Сећам се тог изласка из собе у двориште,
из кога сам давно изашао али, ево, не могу изаћи
из тог сећања.